

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op de hoger beroepen van:

1. de minister voor Immigratie en Asiel,
2. (hierna: vreemdeling 1),
appellanten,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 1 augustus 2011 in zaken nrs. 10/21248, 10/21249,
10/31437 in de gedingen tussen:

vreemdeling 1, – (hierna: vreemdeling 2) en
(hierna allen tezamen: de vreemdelingen),

en

de minister.

Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 20 mei 2010 heeft de minister van Justitie de aan de vreemdelingen verleende verblijfsvergunningen asiel voor bepaalde tijd ingetrokken. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 1 augustus 2011 heeft de rechtbank de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen gegrond verklaard, deze besluiten vernietigd en bepaald dat de minister nieuwe besluiten neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de minister en vreemdeling 1 hoger beroep ingesteld. De hogerberoepschriften zijn aangehecht.

De vreemdelingen en de minister, thans: de staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie, hebben afzonderlijk een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de staatssecretaris wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.
2. Hetgeen vreemdeling 1 in zijn hogerberoepschrift heeft aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000, met dat oordeel volstaan.
3. Het hoger beroep van vreemdeling 1 is kennelijk ongegrond.
4. In grief 1 klaagt de staatssecretaris dat, samengevat weergegeven, de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat vreemdeling 2 met een nagezonden identiteitskaart en een nationaliteitsverklaring al documenten heeft overgelegd waaruit haar identiteit blijkt en dat de staatssecretaris zich daarom niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat vreemdeling 2 de huwelijksakte had moeten overleggen. Daartoe voert de staatssecretaris aan dat de rechtbank dusdoende eraan voorbij is gegaan dat het aan hem is om te bepalen welke documenten voor de beoordeling van de asielaanvraag noodzakelijk zijn en ter onderbouwing daarvan hadden kunnen en moeten worden overgelegd. Nu de staatssecretaris in dit geval voor de beoordeling van de asielaanvraag van vreemdeling 2 ter vaststelling van haar identiteit het overleggen van haar huwelijksakte noodzakelijk heeft geacht omdat de burgerlijke staat van vreemdeling 2 deel uitmaakt van de haar identificerende gegevens, had het op haar weg gelegen deze te overleggen, aldus de staatssecretaris. De staatssecretaris wijst er in dit verband op dat vreemdeling 2 heeft aangegeven dat zij de beschikking over de huwelijksakte

heeft gehad, maar deze in haar woning in Irak heeft achtergelaten. Dit is, volgens de staatssecretaris, voldoende aanleiding om vreemdeling 2 het ontbreken van documenten, als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 toe te rekenen.

5. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28, afgewezen, indien de desbetreffende vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f, wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de desbetreffende vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij hij aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, worden ingetrokken, dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen, indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, is komen te vervallen.

6. In het besluit van 20 mei 2010 en het daarin ingelaste voornemen heeft de staatssecretaris overwogen dat de grond voor de aan vreemdeling 2 krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 verleende verblijfsvergunning is komen te vervallen, als gevolg waarvan hij heeft beoordeeld of vreemdeling 2 voor verlening van een verblijfsvergunning krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b dan wel c, van de Vw 2000 in aanmerking komt. In dat verband heeft hij zich op het standpunt gesteld dat vreemdeling 2 wat betreft haar identiteit toerekenbaar geen documenten, in het bijzonder de huwelijksakte, heeft overgelegd en van haar asielrelaas positieve overtuigingskracht moet uitgaan.

7. Vooropgesteld moet worden dat, zoals volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 12 november 2004 in zaak nr. 200405491/1 (www.raadvanstate.nl), de omstandigheid dat bij de eerdere vergunningverlening niet is getwijfeld aan de identiteit en nationaliteit van vreemdeling 2, niet reeds leidt tot het oordeel dat de staatssecretaris het ontbreken van nationaliteits- en identiteitspapieren niet aan haar heeft kunnen tegenwerpen.

In aanmerking genomen dat het volgens vaste Afdelingsjurisprudentie (onder meer de uitspraak van de Afdeling van 7 februari 2011 in zaak nr. 201008125/1/V1 en van 16 mei 2003 in zaak nr. 200301081/1; www.raadvanstate.nl) aan de staatssecretaris is om te bepalen welke documenten voor de beoordeling van een asielaanvraag noodzakelijk zijn, heeft hij vreemdeling 2 in redelijkheid kunnen tegenwerpen dat zij, hoewel zij heeft verklaard over de huwelijksakte te hebben beschikt, deze akte destijds noch nadien heeft overgelegd. Dat vreemdeling 2 ten tijde van vertrek uit Irak geen tijd heeft gehad om de huwelijksakte mee te

nemen, heeft de staatssecretaris, gelet op de verklaring van vreemdeling 1 dat zij op dat moment wel in de gelegenheid waren om kleding en andere belangrijke zaken mee te nemen, niet aannemelijk hoeven achten.

De grief slaagt.

8. In grief 2 klaagt de staatssecretaris dat, samengevat weergegeven, de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de staatssecretaris vreemdeling 1 in redelijkheid niet heeft kunnen tegenwerpen dat hij zijn paspoort niet bij zijn aanvraag heeft overgelegd nu hij het paspoort onder dwang aan zijn reisagent heeft afgestaan. De staatssecretaris voert daartoe aan dat de rechtbank ten onrechte het fouilleren van vreemdeling 1 heeft beschouwd als een vorm van dwang.

9. Volgens paragraaf C4/3.6.3 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (hierna: de Vc 2000), zoals deze luidde ten tijde en voor zover thans van belang, geldt, indien de asielzoeker verklaart dat de documenten zijn afgegeven aan de reisagent, het volgende.

Het uitgangspunt is dat de situatie waarin een vreemdeling zijn documenten aan de reisagent heeft afgestaan aan de vreemdeling is toe te rekenen. De vreemdeling is in het algemeen op het moment dat de papieren aan de reisagent worden meegegeven reeds in een land waar bescherming van de betreffende autoriteiten kan worden ingeroepen. Op dat moment kan van de vreemdeling worden verlangd dat hij direct die bescherming inroept en dat hij zich met alle beschikbare documenten bij die autoriteiten legitimeert en met alle beschikbare documenten zijn asielaanvraag onderbouwt. Daarin heeft de vreemdeling een eigen verantwoordelijkheid. De vreemdeling vraagt om bescherming, de overheid vraagt aan de vreemdeling om bekend te maken wie hij is en hoe hij naar Nederland is gekomen.

Wanneer de vreemdeling aannemelijk maakt dat de papieren onder dwang aan de reisagent zijn afgegeven en hij ook op alle andere elementen van de beoordeling van de asielaanvraag volledig meewerkt en geloofwaardig is, is het ontbreken van documenten niet aan hem toe te rekenen.

10. In het rapport van het eerste gehoor van 4 oktober 2007 heeft vreemdeling 1 verklaard dat hij het paspoort gedurende de reis bij zich heeft gehad, maar dat hij het in Turkije heeft afgestaan aan zijn reisagent. Vreemdeling 1 heeft verklaard dat hij het paspoort uit voorzorg aan de reisagent heeft afgegeven, omdat, volgens de reisagent, ingeval de identiteit van de vreemdelingen bekend zou worden, zij het risico zouden lopen naar Irak te worden teruggestuurd. Vreemdeling 2 droeg meerdere documenten bij zich, maar heeft deze niet afgegeven. Op de vraag van de reisagent of de vreemdelingen nog andere documenten bij zich droegen, hebben zij ontkennend geantwoord. Vreemdeling 1 is door de reisagent gefouilleerd. Vreemdeling 2 is niet gefouilleerd, aldus vreemdeling 1.

11. Uit deze verklaringen kan niet worden afgeleid dat vreemdeling 1 het paspoort onder dwang heeft afgegeven aan de reisagent. De staatssecretaris heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat, nu vreemdeling 1 het paspoort niet onder dwang aan de reisagent heeft afgestaan, reeds daarom het ontbreken van documenten ter onderbouwing van zijn asielaanvraag hier te lande hem is toe te rekenen. Dit heeft de

rechtbank niet onderkend.

De grief slaagt.

12. Het hoger beroep van de staatssecretaris is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, worden de besluiten van 20 mei 2010 getoetst in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover die gelet op hetgeen hiervoor is overwogen nog bespreking behoeven.

13. Nu vreemdelingen ter onderbouwing van hun asielaanvragen niet de door hen gebruikte paspoorten hebben overgelegd en het ontbreken van documenten aan hen is toe te rekenen, zal volgens paragraaf C14/2.4 van de Vc 2000 van de verklaringen van de vreemdelingen een positieve overtuigingskracht moeten uitgaan om de daarin gestelde feiten alsnog geloofwaardig te achten.

14. De vreemdelingen hebben in beroep betoogd dat, samengevat weergegeven, de staatssecretaris hun ten onrechte heeft tegengeworpen dat hun asielrelaas positieve overtuigingskracht mist.

15. In de besluiten van 20 mei 2010 van de vreemdelingen en de daarin ingelaste voornemens daartoe van 26 november 2009 heeft de staatssecretaris zich gemotiveerd op het standpunt gesteld dat en waarom het asielrelaas van de vreemdelingen positieve overtuigingskracht mist en derhalve ongeloofwaardig is. Daaraan heeft hij onder meer ten grondslag gelegd dat vreemdelingen 1 en 2 tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de aanleiding van hun vertrek uit Irak, te weten dat de vreemdelingen, naar eigen zeggen een soennitisch gezin en ten tijde van vertrek woonachtig in een overwegend sji'itische wijk, door sji'itische manen zijn bedreigd en gesommeerd hun woning te verlaten. Zo heeft vreemdeling 1 verklaard dat op 18 augustus 2007 vier ongemaskerde mannen naar zijn woning zijn gekomen en hard op de deur hebben geklopt. Vervolgens hebben twee van de vier mannen, waarvan een gewapend, de woning betreden en vreemdeling 1 bedreigd. Vreemdeling 2 en hun kinderen waren op dat moment thuis en hebben de bedreigingen gehoord, aldus vreemdeling 1. Vreemdeling 2 daarentegen heeft verklaard dat op voormelde dag vier mannen aan de deur van de woning zijn gekomen, van buitenaf de naam van vreemdeling 1 hebben geroepen en hem hebben gesommeerd naar buiten te komen, waaraan hij gehoor heeft gegeven. Vreemdeling 2 heeft voorts verklaard dat zij vanuit het raam naar buiten heeft gekeken en vier mannen met een bivakmuts op heeft gezien. Pas na de terugkeer van vreemdeling 1 in de woning, heeft vreemdeling 2 de ernst van de situatie begrepen, aldus vreemdeling 2. De staatssecretaris heeft zich op het standpunt gesteld dat niet valt in te zien dat vreemdelingen 1 en 2, beiden direct betrokken bij het desbetreffende voorval, afzonderlijk van elkaar een zo tegenstrijdige verklaring hebben afgelegd. Hierbij heeft hij in aanmerking genomen dat deze gebeurtenis volgens de vreemdelingen de directe aanleiding voor vertrek uit Irak heeft gevormd en nog geen twee maanden voor het afnemen van het nader gehoor heeft plaatsgevonden. De staatssecretaris heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het asielrelaas van de

vreemdelingen positieve overtuigingskracht mist en derhalve ongelooftwaardig is.

De beroepsgrond faalt.

16. De vreemdelingen hebben voorts in beroep betoogd dat, samengevat weergegeven, zij vanwege de hoge opleiding van vreemdeling 1 en zijn functie bij de spoorwegen onder het oude politieke regime onder de negatieve aandacht van de Al Badr organisatie staan en bij terugkeer risico op een met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden strijdige behandeling lopen en derhalve in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. De vreemdelingen hebben in dit verband gesteld dat de functie van vreemdeling 1 als ingenieur bij de spoorwegen hem kwetsbaar voor afpersing, bedreiging en ontvoering maakt.

17. Zoals weergegeven onder 15 heeft de staatssecretaris zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het asielrelaas van de vreemdelingen positieve overtuigingskracht mist en derhalve ongelooftwaardig is, welk standpunt hij deugdelijk heeft gemotiveerd. De vreemdelingen hebben bij de aanvraag verklaard dat zij vanwege hun soennitische geloofsovertuiging hun woning in een overwegend sji'itische woonwijk hebben verlaten. In dit verband heeft de staatssecretaris erop gewezen dat vreemdeling 2 tijdens het nader gehoor van 8 oktober 2007 heeft verklaard dat de vreemdelingen verwachtten dat zij na hun vertrek uit die wijk met rust gelaten zouden worden, omdat zij niet betrokken waren geweest bij overheden, instanties of milities en geen vijanden hadden. Onder deze omstandigheden heeft de staatssecretaris het in redelijkheid bevreemdingwekkend kunnen achten dat vreemdeling 1 pas tijdens het nader gehoor van 20 april 2010 heeft verklaard dat hij bij terugkeer gevaar loopt omdat zijn naam, vanwege de hoge functie die hij bekleedde, ten tijde van vertrek op een lijst van de Al Badr organisatie met gezochte personen werd en nog steeds wordt vermeld. De staatssecretaris heeft zich op het standpunt gesteld dat uit de verklaringen van de vreemdelingen niet naar voren komt dat zij persoonlijk problemen van de zijde van de Al Badr organisatie hebben ondervonden als gevolg van de hoge functie van vreemdeling 1. De gestelde ontvoering van de broer van vreemdeling 1 door de Al Badr organisatie berust, volgens de staatssecretaris, op louter vermoedens van vreemdeling 1. De enige zekerheid die laatstgenoemde heeft geuit is dat zijn broer niet op zijn werk is verschenen en sindsdien spoorloos is. Ten aanzien van de brief die vreemdeling 1 in mei 2007 zou hebben ontvangen en waarin zou zijn gevraagd een bedrag van 30.000 Amerikaanse dollars te betalen op straffe de dood van vreemdeling 1, vreemdeling 2 en hun kinderen, heeft de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat dit lijkt voort te komen uit geldelijk gewin van de afzender. De staatssecretaris heeft hierbij in aanmerking genomen dat de omstandigheid dat enkele zonen van vreemdeling 1 in Irak zijn achtergebleven en niet is gesteld dat zij problemen hebben ondervonden niet duidt op een situatie waarin daadwerkelijk vrees bestaat voor acties van de Al Badr organisatie.

Voorts heeft de Afdeling eerder (uitspraak van 4 februari 2011 in zaak nr. 201011249/1/V2; www.raadvanstate.nl) geoordeeld dat de

staatssecretaris zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat in Irak geen sprake is van de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3, van de Vw 2000.

De beroepsgrond faalt derhalve.

18. Het betoog van vreemdeling 2 dat zij, onder verwijzing naar brieven van haar behandelaars, vanwege traumatische gebeurtenissen in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 faalt, reeds omdat de staatssecretaris zich, gelet op het onder 15 overwogene, in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas, waarvan de gestelde traumatische gebeurtenissen deel uitmaken, positieve overtuigingskracht mist en daarom ongeloofwaardig is.

19. De inleidende beroepen zijn ongegrond.

20. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep van vreemdeling 1 ongegrond;
- II. verklaart het hoger beroep van de staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie gegrond;
- III. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 1 augustus 2011 in zaken nrs. 10/21248, 10/21249, 10/31437;
- IV. verklaart de in die zaken ingestelde beroepen ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. D. Roemers en mr. A.B.M. Hent, leden, in tegenwoordigheid van mr. R.S.D. Ramrattansing, ambtenaar van staat.

w.g. Troostwijk
voorzitter

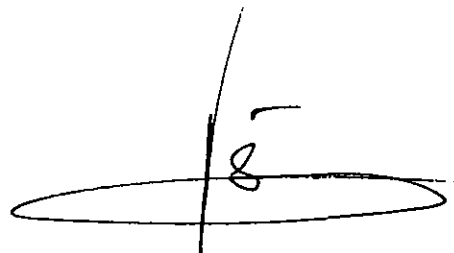
w.g. Ramrattansing
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 19 november 2012

408.

Verzonden: 19 november 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser